

Ημερολόγιο ασημάντων 430 (Απόσπασμα): Glamour στη Μ. Βρετανία/ Ελευσίνα μυστήρια -στην είσοδο του Άδη: ναρκομανείς μεταναστάκια αγροκαλλιεργητές & τοπικοί άρχοντες βαθιά νυχωμένοι τοπικοί άρχοντες

Δημήτρης Τζουμάκας

Έξω οι γνωστικοί, οι ανέμελοι, οι καθημερινοί, οι επιτηδευματίες, οι βαθιά νυχωμένοι, οι φίλαθλοι και πίσω από την περίφραξη εδώ, στον άλλο κόσμο της σιωπής των αρχαίων μυστηρίων των ιερέων της λατρείας των σωμάτων και του θανάτου κάτι συμβαίνει : τίποτα.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Στην πλατεία μια στρουμπουλή κοπέλα με γυαλιά φοράει λευκό t-shirt που γράφει «Χρόνια σου πολλά είσαι καύλα» και δυο βουτυρομπέμπες (οι δωρητές;) που είναι μαζί της κακαρίζουν κι αυτή χαχανίζει. Τρέχω για καλλιέργεια κοπράνων πρωί πρωί στο Ιατρικό Κέντρο Παπανδρέου και αναζητώ ελικοβακτηρίδια και βρίσκομαι αμέσως μετά μ' ένα μουσακά στο χέρι από το ταψί της Ηπειρώτισσας του φούρνου στην οδό Αριστοτέλους.

Στην οδό Φυλής, έξω από τη δομή μεταναστών, γωνία με οδό Φιλιππίδη δυο μεταναστάκια παρακολουθούν τους ναρκομανείς που ετοιμάζουν στο καμινέτο την ένεσή τους. Κοντοστεκομαι πάνω από τα πιτσιρικά. Καλημέρα, μου λέει το ένα με με γάλα μαύρα μάτια. Καλημέρα, τι κάνεις; του λέω. Βλέπω τι κάνουν αυτοί, μου απαντάει σε άπαιστα ελληνικά. Δεν είναι θέαμα αυτό για παιδιά από σπίτι. Φάτε το μουσακά σας, λέω και τους δίνω το περιεχόμενο από την Ηπειρώτισσα.

• Το βράδυ μαγεία στην ταράτσα της Μεγάλης Βρετανίας : σινεμά στην πισίνα με θέα Λυκαβηπτό και λιγότερο το ενδιαφέρον έως ελάχιστο για το έργο. Glamour, romantic attractiveness, a little expensive δεν λέω, μα δεν έχει σημασία: Το βέβαιο είναι ότι αφήσαμε πίσω την καρα Ντίνα έτσι ώστε όταν πέφτει το φως του φεγγαριού καθέτως και τρυπηδόν κι έχοντας δίπλα σου τη Σωμα Λή και την Ωπ Τασία ονειρεύεσαι ακροβατικά, διαπολιτισμικούς έρωτες και καρβέλια στο κρεβάτι. 24.6.21 Δεύτερο μπάνιο του καλοκαιριού στη Βάρκιζα με το γιο μου στο «Για μπανάκι». Η θάλασσα ζεστή μπορώ να κολυμπήσω. Ο Αντώνης δεν κολύμπησε γιατί προσέχει τη μέση του και δεν έχει συνέλθει από πονοκεφάλους. Στην επιστροφή ασήμαντα περιστατικά που πρέπει να περιγράψω:

Στη στάση του λεωφορείου 171 προς Αθήνα έξω από το «Για μπανάκι», ένας γεροδεμένος τύπος, τυπάκι μέσης ηλικίας, μεσαίου αναστήματος, λαϊκής τάξης, με μπλουζίν και τζόκει τρώει μια μπανάνα όρθιος. Έχει αφήσει ένα μικρό σακίδιο στο παγκάκι και μια μάσκα της κακιάς ώρας εκτός. Βγάζει κι ένα σάντουιτς που το καταβροχθίζει αστραπιαία. Ο άνθρωπος πεινάει. Έρχονται δυο βουτυρόπαιδα και ακούω ξαφνικά το ουρλιαχτό : Βρε κωλόπαιδο έβαλες τη τσάντα σου πάνω στη μάσκα μου. Συγνώμη κύριε, δεν την είδα. Τι δεν είδες βρε πλιθιέ ολόκληρη μάσκα. Να σας την πληρώσω κύριε. Τι να πληρώσεις βρε κόπανε τι θα βάλω εγώ τώρα στο όχημα ; Να πάω να σας πάρω μία άλλη, πού έχει περίπτερο εδώ; Πού να βρεις θα χάσω το αμάξι. Χίλια συγνώμη κύριε δεν την είδαμε. Αντε χεστείτε. Οι νεαροί κάτι λένε και φεύγουν χωρίς να περιμένουν το λεωφορείο.

Μέσα στο λεωφορείο το ανάποδο. Ένας παιδοβούβαλος γυμνός από τη μέση κι

Ο Ντιμίτρι Σοστακόβιτς

απάνω ξαπλωμένος σε όλες τις θέσεις της τελευταίας σειράς έχει απλώσει λοξώς τα ατέλειωτα πόδια του στους ώμους της κοπέλας του κάνοντας κεφαλοκλείδωμα και γύρω του δυο τρεις πιτσιρικάδες/πιτσιρίκες, όλοι τους χωρίς μάσκα τον κοιτάζουν με θαυμασμό, καθώς αλλάζει συνέχεια μουσικές σε ένα ραδιόφωνο στη διαπασών.

• Μετά από ένα γρήγορο ντουζ στην οδό Δερηνύ βουρ στο Ηρώδειο όπου ρώσος πιανίστας παίζει με ασυγκράτητο πάθος Ραχμάνινοφ, Κουμνεντάκν και Σοστάκοβιτς. Πρόκειται για τον Ντανίλ Τρίφονοφ που ξεκίνησε καθ' όμοιότητα του να μελετά το Δεύτερο Κοντσέρτο για πιάνο του Ραχμάνινοφ μέσα σε μια πισίνα. «Με το να φαντάζεται κανείς τα πλήκτρα του πιάνου μέσα στην πισίνα και να κουνά τα χέρια του στο νερό, συνειδητοποιεί πολύ περισσότερο τις αποστάσεις ανάμεσα στις νότες - καταλαβαίνει πόση προσπάθεια χρειάζεται για να ταξιδέψεις από το ένα σημείο στο άλλο». Δεν το καταλαβαίνω ειλικρινά, πως μπορεί να ταυτιστεί κανείς με όλη αυτή την ιστορία σνομπισμού, αλλά ο Τρίφονοφ (αχ ρωσοεβραϊός κι αυτός Δανιήλ θα έλεγε ο δρ. Τζινιώλης που έκρινε τα πάντα φυλετικά) είναι ταχύτερος από τον άνεμο και παίζει σαν πολυβόλο. Τον βοήθησε μάλλον η εξάσκηση στην πισίνα!

Οι περισσότεροι θεατές στο αμφιθέατρο φοράγαν μάσκες, αλλά μία κυρία έτρωγε σπόρια παρακαλώ, σαν πουλάκι κάτω από τον έναστρο ουρανό -όσο μπορούσε τεχνικότερα βεβαίως και πέρα βρέχει. Διευθύνει ο Λουκάς Καρυτινός έναν Κουμνεντάκν ελληνοπρεπή, με επιρροές από Πόντο και Κρήτη που πάει γάντι στα 200 χρόνια Ελευθερίας άτινα εορτάζουμε τις δοξασμένες αυτές μέρες, με ολίγη κήλη, ενώ ο διάσημος πιανίστας κλείνει με Σοστάκοβιτς διθυραμβικά, πολύ αισόδοξος μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο κι

εμείς με Κουμνεντάκν ευτυχείς για το τέλος του Οθωμανικού ζυγού και το ξεφούσκωμα-αναδίπλωση Ερντογάν που αφήνει περιθώρια στον τουρισμό των εμβολιασμένων, των σταμπαρισμένων και όλων των -ισμένων πλην μαλακισμένων.

26.6.21 Μπάνιο νο 3 στο Κιάτο. Πηγουμένως στις δέκα η ώρα το πρωί επισκέφθηκα τον αρχαιολογικό χώρο της Ελευσίνας με 36 β. Κελσίου ήμουν ο μόνος τρελός. Έξω οι γνωστικοί, οι ανέμελοι, οι καθημερινοί, οι επιτηδευματίες, οι βαθιά νυχωμένοι, οι φίλαθλοι και πίσω από την περίφραξη εδώ, στον άλλο κόσμο της σιωπής των αρχαίων μυστηρίων των ιερέων της λατρείας των σωμάτων και του θανάτου κάτι συμβαίνει : τίποτα. Σπασμένα μάρμαρα Σεφεριδικά, ένα σταματημένο ρολόι, μία εγκαταλειμμένη κατασκευή από σιδεροσωλήνες η Ελευσίνα που ήταν να στεφθεί πολιτιστική πρωτεύουσα του 2021 αλλά τη δάγκωσε ο κορονοϊός θα γίνει το 2023. Βρίσκομαι τώρα στον χώρο ενός (ανύπαρκτου) σπηλαιού, «Πλουτώνειος χώρος» που παραπέμπει στην έννοια της εισόδου στον Άδη. Έχει συνδεθεί με την αρπαγή της Περσεφόνης από τον Πλούτωνα το φθινόπωρο και με την ανάδυση της την άνοιξη στη γη. Ο μύθος αναφέρεται στην καρποφορία της γης μετά τη σπορά που θεωρήθηκε δώρο της Δήμητρας στο ανθρώπινο γένος.

Στο αγαπημένο Κιάτο. Στις ξαπλώστρες ευτραφείς τοπικοί άρχοντες και αγροκαλλιεργητές όλοι μιλάνε για φαγητό πίνουν μπύρες να ξεδιψάσουν και ουζάκια με ποικιλία. Μόνο μία κυρία δίπλα μου λέει στον προσωπικό της Αγά ότι το κορίτσι στα Γλυκά Νερά ήταν κακομαθημένο και δεν μπορεί κάτι θα έκανε στον πιλότο! Τα νερά σήμερα στον Κορινθιακό είναι γεμάτα μπουρμπουλήθρες, βρώμικα πολύ.